

er Udgifterne til Vejvæsenet stigende endda i større Grad. Det var derfor kun rimeligt, at man ved Motorloven af 1921 tillagde Kommunerne Andel i den Afgift, som man herved paalagde Motorkøretøjerne, ligesom der senere, i 1923, tillagdes Kommunerne en særlig Afgift af Ruteautomobilerne. Det kan ikke bestrides, at disse Beløb efterhaanden er blevet betydelige for de enkelte Amtskommuner, men trods dette har de alligevel ikke formaaet at skabe en nævneværdig Lettelse i Amtskommunernes Vej-udgifter. Jeg tror, at dette for en Del skyldes den Omstændighed, at Motorskatten fortrinsvis skal anvendes til Grundforbedring af Vejene, til Brolægning, til Asfaltering, til Afgravning af Bakker og lignende, medens den ikke kan indgaa i Amtskommunernes almindelige Vejbudget og anvendes til de almindelige Udgifter til Vejenes Vedligeholdelse. Efterhaanden som Biltrafikken tiltager overordentligt paa alle Veje, vilde det være af overordentlig Betydning for Amtskommunerne, om Motorskatten kunde fordeles som et almindeligt Tilskud til Vejvæsenet, og jeg er sikker paa, at den Interesse, der er til Stede indenfor alle Amtskommuner for at skabe de bedst mulige Forhold paa vore Veje, vilde bevirke, at disse Penge vilde blive anvendt paa en forsvarlig Maade, selv om man ikke havde de Bestemmelser, som gælder i Øjeblikket. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister ved Lovens Revision at overveje en Ændring i de hidtil gældende Regler, saaledes som jeg her har skitseret.

Jeg kunde samtidig ønske, at man ved Fordeling af Afgiften mellem Amtskommunerne tog særligt Hensyn til de Amtskommuner, der har en stærk gennemgaaende Trafik, og hvor kun forholdsvis faa Motorkøretøjer hører hjemme. Saaledes som denne Fordeling i Øjeblikket er tilrettelagt, tages der overhovedet intet Hensyn til, at man, specielt ovre i Jylland, har Amter, hvor forholdsvis faa Biler hører hjemme, men hvor der er en overordentlig stærk gennemgaaende Trafik — visse Steder baade fra Nord til Syd og fra Øst til Vest og omvendt —, som gør, at disse Amtskommuners Veje er underkastet et ganske overordentligt stærkt Slid.

Jeg skal imidlertid ikke komme længere ind derpaa, fordi jeg ved, at hele denne Sag overvejes i et Udvalg, og at der vel saa senere hen bliver Lejlighed til her at drøfte hele Spørgsmaalet. Jeg vil dog gerne omtale en anden Side af samme Sag, som jeg ikke er fuldkommen sikker paa drøftes i Udval-

get, nemlig Spørgsmaalet om Sognekommunernes Andel i Motorskatten. Jeg har allerede bemærket, at Sognekommunernes Veje, som for de flestes Vedkommende er svagt byggede, og som for Tiden bliver meget stærkt befærdet af Biler, er kommet til at lide overordentligt under den stedse stigende Trafik. For adskillige Amtsraads, ja, vel for de flestes Vedkommende gælder det, at man yder Sognekommunerne et mindre Tilskud af den Motorskat, som tildeles Amtet, som Tilskud til det sognekommunale Vejvæsen; men jeg er vidende om, at der er Amter, som ikke yder noget som helst til Sognekommunernes Vejvæsen, ligesom der er en overordentlig stor Forskel paa det Beløb, man i de forskellige Amter yder Sognekommunerne. Visse Steder yder man Sognekommunerne en mindre Procent af Motorskatten, andre Steder et fast Beløb, hvis Størrelse bestemmes hvert Aar. Der er i det hele taget paa dette Omraade stor Ulighed til Stede og hersker ret stor Vilkaarlighed. Jeg finder, at dette er meget uheldigt og urigtigt, og at de forskellige Sognekommuner her bør stilles nogenlunde paa lige Fod. Jeg vil derfor henstille, at ogsaa dette Spørgsmaal tages op til Drøftelse, og at der eventuelt stilles et Beløb af Motorskatten til Sognekommunernes Disposition, at fordele efter nærmere og ensartede Regler. Jeg vil gerne tilføje, at dette Princip allerede er lovfæstet, det er nemlig nedlagt i Loven, hvori der fastsættes, at Amtskommunerne kan paalægge Rutebilerne Afgift, idet Sognekommunerne her har faaet Ret til efter deres Vejlængde at faa en forholdsmæssig Anpart i denne Afgift.

Som jeg allerede har nævnt, har det stærke Slid paa Vejbanerne gjort de gamle Vejbælægninger ubrugbare. Der kræves nu sværere og mere holdbare Materialer, og Vanskeligheden bestaar ikke alene i at fremskaffe det fornødne Materiale, men maaske endnu mere i, at man endnu ikke er naaet til at faa fuld Klarhed over, hvilke Bælægninger paa Vejene der under de givne Forhold, naar Hensyn tages til Vejenes Undergrund, klimatiske Forhold og lignende, vil være at foretrække. For Tiden er de forskellige Amter i høj Grad uklare over, hvad man her skal gøre. Man eksperimenterer med forskellige Forsøgsanlæg baade her og der, og man er endnu ikke kommet til fuld Klarhed. Jeg vil derfor forespørge den højtærede Trafikminister, om man ikke fra Statens Side kunde overtage hele denne Forsøgsvirksomhed. Det er indlysende, at den